Ч. 114. Середа 31 мая (13 червня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Ґр. Ґолуховский о заграничній політиці.

(І) На вчерашнім засіданю комісиї для справ заграничних угорскої Делеґациї виголосив п. Міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский поясненє заграничної політики слідуючого змісту:

Довга доба, яка минула від послідної сесиї Делеґаций, належить до того рода, що лишає по собі глубокі сліди. З'явища, які виринули в тій добі, закривали нераз хмарами політичний овид та викликували не одну обаву, не одну журбу, а коли мимо того Монархія могла зі спокоєм і довірєм глядіти в будучність, то лиш завдяки безнастанному ревному плеканю дружних відносин зі всіма державами і довірю, яке могла виробити собі отверта, льояльна, на щирій миролюбивости оперта політика.

При тісній звязи з нашими союзниками, опертій на відносинах до Росиї, що перетворюють ся у відрадну дружбу, зазнаючи повної симпатиї у всіх иньших держав, могли ми непохитно стреміти до цїли нашої політики а для охорони наших інтересів позискати також запоруки, які годні забезпечити непорриваний нічим поступ на вибраній раз дорозї.

Тридержавний союз.

Під знаком згоди, котрої характером довірє, одержують ся тепер як і перед тим наші відносини до німецкої держави. Постійні і непохитні творять они вісь тої політичної системи, котра вже більше як від чверти віку дала доказ своєї вартости а котрої дальше єствованє лежить не лиш в нашім обопільнім інтересї, але таки представляє визначну запоруку мира для цїлої Европи.

Удержанє так випробованої основи в ненарушенім станї єсть предметом безнастанної печаливости обох кабінетів а они будуть певно й на будуче з такою самою ревностию і з таким самим переконанем старати ся так пильно як і доси.

Не менше вдоволячі суть відносини до нашого італїяньского союзника. Суть, що правда, неодвічальні круги, котрі мали би охоту закаламутити то добре порозуминє за помочию штучно викликаних диссонансів. Ті проби ширеня незгоди щезають на нїчім як внаслідок обосторонних ретельних змагань так і найскоршого усуваня всяких непорозумінь, які від часу до часу проявляють ся, а також завдяки коректній поставі королївского правительства італїяньского, котре старає ся завсїгди льояльно доказати дїлом свою вірність союзови.

На найблизшім Всходї.

До тої кріпкої основи прилучає ся успішно порозуминє з Росиєю в предметі трактованя справ найблизшого Всходу. Порозуминє то видало вже богато здорових плодів а судячи по пороблених досьвідах, заслужить ся без сумніву й в будучности около удержаня загального мира.

Розпочата на основі того порозуміня акция реформ в Туреччинї єсть тепер в повнім ходї і можемо сподївати ся, що доведемо в ній до конкретних результатів, поступаючи й дальше з рішучостию сьвідомою цїли, мимо ріжнородних трудностий, які ще стрічаємо і мимо тенденцийних заходів неприхильних критиків, котрі хотїли би оголосити тоту акцию яко позбавлену виглядів на то, щоби она могла удати ся.

Входячи на дорогу ведучу до тої цїли, зробили ми то з повною сьвідомостию, що наша задача зовсім не легка. Ми виходили з того переконаня, що не маємо до розпорядимости лїпшої від тої дороги, щоби недопустити до поважних небезпечностий, які грозили вибухом в сусїдних з нами турецких провінциях. Границї нашої дїяльности, стремлячої до наведеної цїли, означено послїдним разом в проґрамі в Мірццуштеґ, котра містить в собі мінїмум того, що необхідно потрібне, щоби до-

14)

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлїйского — Артура Моррізона).

(Дальше).

— Але як тобі прийшла на гадку помальована решітка від глипки? Чи то лиш так якось случайно?

— Я видів тоті решітки з „Нікобара“, як они плавали по воді, і я уважав за річ дуже можливу, що злодії схотять ужити за поплавець щось такого, що було би подібне до прочих куснів розбитого корабля, щоби лиш длятого, щоби не викликати підозріня. Найпростійша річ була така решітка. На малих суднах, приміром на вітриловій лодцї, бувають такі решітки помальовані олїйною фарбою. Я здогадував ся длятого, що то була якась помальована решітка і що добре око могло єї легко добачити. Я зробив для приміру пробу і она випала сьвітло. Той помічник корабельний пригадав собі, що видів якусь білу решітку, котра, як єму здавало ся, походила з розбитого корабля. То, що він сказав, мало для мене велику вартість.

Я пустив ся в дорогу до Льостеллї. Було то підчас відпливу моря і вже змеркало ся, коли я доходив до того села. Кільканайцять лодий і чайок було повитяганих на побереже, але людий видів я лиш дуже мало. Я зачав від того, що взяв ся шукати за судном з помальованими на біло решітками; але таких єсть дуже мало, бо по найбільшій части бувають помальовані на брунатно або на червоно, або знов бувають так замащені, що первістної краски годі на них розпізнати. Я й знайшов лиш два такі судна, яких менї було потреба. Перше з них могло бути таке, якого я шукав, але нїчо на нїм не вказувало на то; друге було таки дійстно таке. Оно було до половини вкрыте покладом і мало вузку, білу решітку над глипкою. Я відсунув єї і знайшов привязану до неї довгу линву з гаком на другім кінци. Тоті людиска забули, видко, запрятати свій прилад або хиба може мали надію на дальшу добичу. Я підійшов до позадного балька і прочитав на нїм напись: „Ребека“, Петро і Давид Ґертюси, „Льостелля“. Тепер треба було тих Ґертюсів відшукати.

Я ходив через якийсь час по селу, аж наконець зачепив якогось хлопака. Треба було щось удати і я став допитувати ся за Ґертюсами, бо хотів би завтра виїхати лодкою на море. Той хлопчище аж зареготав ся з радости, коли менї сказав, що оба братя вже „добре позаливали ся“; я можу застати їх в господї „під куфою“, де они сидять вже цїлісенький день і такі „повні“ як куфи. Я уважав то за природний наслїдок доброго інтересу, який їм удало ся зробити. Отже я пішов до господи „під куфою“ і постановив собі удати доброго знакомого, хоч і не міг розпізнати, котрий з них Петро а котрий Давид.

Там сидїли оба братя. Оден з них був такий пяний, що вже й сьвіта не бачив, а другий готов був все назад вернути. Я почав їм піддобрювати ся, о скілько се можна було серед таких обставин; коли господу замкнули, я заплатив їм ще бочівку пива і заніс єї за ними до дому, підчас коли они вели один другого. Я придивив ся добре хатї і поміг навіть старій Петриси — тій женщині з мітлою — покласти обох братів до ліжка. Але я не міг нїгде щось такого викрити, що подобало би на якусь скрипку або на якийсь сховок. Я вийшов відтак і постановив собі відновити на другий день знакомство і доти коло них крутити ся, аж би менї удало ся щось осягнути. Я постановив собі також по днї шукати дальше за слїдами в городї і в тій цїли вбив свердлик в свою палицю.

Нинї зрана був я вже перед десятою годиною в Льостеллї і взяв ся докладно оглядати капусту. Менї впало в очи, що кільканайцять головок на однім місци були зовсім зівялї, як би їх хтось борзо повиривав і ушкодив при тім корінє а відтак знов їх позасаджував. Тоті головки робили на мене таке вражінє, як би й они також були в господї і там разом з братями Ґертюсами „добре позаливали ся“. Якась досить замащена дитина стояла коло хати. Трохи непевним кроком, як би менї ще від вечера не вишуміло в голові, приступив я до хлопця. Чу-у-єш мі-мі-мій хло-опче — кажу до него — хо-оди сю-ди мі-ій ма-алий“. При тім сягнув я до кишенї і витягнув дрібні гроші. Відтак нїби шукаючи якогось срібняка, випустив я з руки цїлу жменю гроший на капусту. Тепер же нїби то шукаючи гроший, спер ся я з цїлої сили на свою палицю так, що она вбила ся глубоко в мягку землю. Стало ся то, чого я здогадував ся; палиця штуркнула об

вести до успіху, при тім однак як найбільше старати ся ушановати верховні права володітеля краю і уникати всего, що могло би причинити ся до ослаблення цілости турецкої держави.

Серед тих обставин здавало ся нам оправдане ожидане, що Туреччина піде нам щиро на руку, щоби спільними силами доконати того, чого она з власного почину не в силі була зробити. Тимчасом Порта не понимаючи своїх найжизненнійших інтересів, робила нам на кождім кроці трудности і спонукала нас наконець, коли ми станули на місци, з котрого годі було дальше рушити, взяти ся до средств примусових, котрі не могли позістати без значної шкоди для єї поваги як у внутрі держави так і супротив заграниці, а котрих були би ми вже з тої причини охотно уникали.

Завзятий упір, який ми стрітили в Константинополи, не полишав нам однак ніякого иньшого виходу. Ані звернене уваги на наші висші понад всякі сумніви консервативні змаганя, ані близька вже небезпечність, що коли би наша акция реформ з вини Туреччини мала позістати без успіху, були би з иньшої сторони поставлені жаданя — на що вже не одна обставина вказувала — які рівнали би ся майже відорваню входячих в гру провінций від турецкого союза державного — не могло над Золотим Рогом викликати ліпшого зрозуміня річи і в той спосіб по вичерпаню всяких средств намови по доброму прийшло остаточно до спільної демонстрациї фльот, котра увінчала ся повним успіхом.

П. Міністер вказував дальше на то, що Порта відкинула жадане держав, щоби установлено межинародну комісию фінансову. Жадане то однак було умотивоване особливо тою обставиною, що Туреччина зажадала тимчасом 3 прц. підвисшення мита привозового, котре то зарядженє також і сполучені держави уважали за необхідне услівє зрівноваженя т. зв. македоньского буджету, а також, що декотрі кабінети, особливо же анґлійский, призволенє своє на таке підвисшенє мита в першім ряді зробили зависимим від того, щоби признана їм була безпосередна участь в трудах управильняючих будучу управу фінансову.

П. Міністер сказав відтак, що поступ, який слідно на сім поли, оправдує надію, що на території обнятій реформою дасть ся завести упорядковані і нормальні відносини. Що до стану праць реформових то можна сказати, що він не єсть невдоволяючий хоч стрічаємо аж надто часто великі перешкоди, котрі, поминаючи вже опір Туреччини против всего нового, мають своє жерело в махінациях тих кругів бунтівничих, що мають передовсім самолюбиві цілі на оці. До найбільше улюблених средств уживаних в тих кругах до тої цілі, належить орґанїзоване і материяльне підпиранє ворохобничих ватаг, через що нароблено вже богато знищеня, а що служить головно до того, щоби удержати безнастанний непокій і заворушеня у всіх напрямах.

Вісти політичні.

Справа реформи виборчої. — З Делеґаций. — Події в Росиї.

З Відня доносять, що Є. Вел. Цісар в розмові з членами австрийскої Делеґациї порушив також і справу реформи виборчої; до дра Крамаржа іменно сказав Монарх: „Реформа виборча мусить бути переведена, бо на основі дотеперішної ординациї виборчої вже не можуть відбути ся вибори“. — Як стоїть тепер справа реформи виборчої, доси ще не знати; говорять однак, що в комісиї для реформи виборчої нема великої охоти до компромісів. „Neueste Nachrichten“ доносять, що коли в комісиї для реформи виборчої не прийде в короткім часї до компромісу, то правительство по сесиї делеґацийній розвяже палату послів.

В комісиї для справ заграничних угорскої Делеґациї по поясненю ґр. Голуховского делеґат ґр. Раковский зажадав предложеня актів в справі непорозуміня з Сербією і Болгарією, та домагав ся, щоби видавано знову „червону книгу“, яку видавав свого часу ґр. Андраші. На то сказав ґр. Голуховский, що ґр. Андраші сам відступив був від видавництва „червоної книги“, бесідник однак в засаді не противний тому. — Президент угорского кабінету Векерлє заявив, що комісия має без сумніву право жадати всяких вияснень, але що ґр. Голуховский заповів на будуче видавництво „червоної книги“, то комісия може вдоволити ся обіцяними поясненями. В виду того ґр. Раковский взяв назад своє внесенє і засіданє закрито а слідуюче назначено на день 18 с. м.

В російскій Думі державній поставив пос. Возовик на початку вчерашного засіданя внесенє, щоби Дума доти не закривала засідань, доки аж не буде ухвалений закон аґрарний. Президент заявив, що таке внесенє може бути допущене хиба лиш в дорозі реґуляміну. Палата перейшла відтак без голосованя над єго внесенєм і приступила до провірюваня виборів.

Президент ради міністрів Ґоремикін завізвав начальника воєнних судів ґен. Павлова, щоби той прибув до Думи державної і пояснив там справу розстріляня в Ризї 8 політичних виновників.

З Одеси і Полтави доносять о великих бунтах войскових. В одескім ґарнізоні підняло бунт 5 офіцирів і два баталіони піхоти. Межи войском, висланим в цїли здушеня ворохобні, а бунтівниками прийшло до завзятої борби; арештовано 23 бунтівників.

Новинки.

Львів, дня 12-го червня 1906.

— Іменованя. Цісар надав титул і характер радників Намістництва старостам: Здисл. Ґеппертови в Вадовицях, Едвард. ґр. Стаженьскому в Подгужи, Тад. Божжиньскому в Стрию і Мавр. ґр. Дідушицкому в Бережанах. — П. Міністер скарбу іменував податкових поборців Кароля Охмана, Івана Листкевича і Миколу Зварича та контрольорів головних податкових урядів Гасиля Ґецева і Макс. Ґейду поборцями головних податкових урядів в окрузї львівскої краєвої дирекциї скарбу.

— Подорож Є. Е. П. Намістника до навіщених повенею місцевостий. В наслідок телеґрам старости в Товмачи о повенях постановив П. Намістник лично пересьвідчити ся о розмірах нещастя і виїхав дня 7 с. м. вечером зі Львова та прибув о годинї 1 мін. 5 в ночи до Станиславова. На двірци дожидали П. Намістника радник Двора і управитель староства Юл. Прокопчиц, та управитель реґуляциї Днїстра старший інжинїр Чехович. Зібравши від них потрібні вісти, удав ся П. Намістник зараз повозом до Тисьменицї, де лично пересьвідчив ся о розмірах повени. Позаяк в Тисьменици вода опала о один метер і супротив

скринку. Я потискав щораз сильнїйше а тимчасом визбирував гроші та й забрав ся, поговоривши ще кілька слів зі старою. На свердлику мав я неоспоримий доказ, що там була закопана скринка з мягкого дерева. А конець всего ти вже сам видів.

Що же до капітана і наставника, то знаю лиш тілько, що в їх скринках не було золота. Они здаєсь роблять якісь малі приватні інтереси, бо коли капітан і наставник такі великі приятелі, то по найбільшій части в тім того причина — може бути, що в тих скринках були якісь цінні предмети, може якісь вази або бронзи з Японії, мабуть то найціннїйше, що они мали на кораблі. Впрочім капітан Мекрі має славу нарваного і не конче совістного чоловіка, а що він обезпечив був свої річи, то може гадав, що єму удасть ся і товар забрати і дістати асекурацийну суму. Але, як кажу, я того не знаю.

* * *

Ювіт добре здогадував ся. Брейзер, що так ревно пильнував свого обовязку, поїхав був за капітаном до Льондону і не спускав там єго з ока. Одного дня взяв був Меррі дорожку і поїхав з наставником і обома скринками на улицю Бонд. Там станули они перед якимсь склепом, в котрого вікнах були повиставлювані якісь дивні рідкости та старі срібні і золоті річи. Брейзер не міг вже витримати, прискочив до найблизшого поліцияна і потягнув єго за собою до склепу. Там стояли капітан і наставник коло двох отворених скринок — хотіли продати дві дуже старі японські фіґурки бронзові!

Брейзер щез від тої пори без слїду; з него так насьмівали ся в британскій торговельній маринарці, що він не міг вже витримати. А то ось що було: Наставник вишукав десь був тоті бронзові фіґурки, але не мав на стілько гроший, щоби їх купити; він втягнув отже капітана до спілки. В дорозі до дому розмавляли заєдно о цінї, яку могли би осягнути; кажуть, що они дістали остаточно за них 300 фунтів штерлінґів.

Ювіт сходив ся ще деколи з Меррiком, котрий тоді нераз говорив: Чи не задумував хтось з людий на „Нікобарі“, що так часто і потайком сували ся коло комори з золотом, вломити ся до комори? На то відповідав Ювіт за кождий раз: Хто знає!

Діксонове Торпедо.

Було то в серпни 1904 р. Душна спека, яка від кількох неділь панувала в Льондонї, все ще не попускала. Люди і зьвірята лиш з великим трудом посували ся по розпалених улицях, а навіть і в ночи лиш мало що ставало холоднїйше.

Хто лиш міг, виносив ся з міста і шукав відпочинку та прохолоди в прекрасних шотских горах, над хорошими озерами в північній Анґлії, ба, богатші люди виїзджали аж до північного рога, щоби там укрити ся перед палячими лучами сонця.

Менше щасливі, приковані до своїх інтересів, ходили утомлені і лїниві. Коні від омнібусів в своїх фантастичних соломяних капелюхах тягали ся нужденно по пустих улицях, а візники з білими хустками на карку забували запрошувати прохожих до всїданя. В красних великих парках, що знаходять ся в самім осередку Льондону і уневаючим подають спочинок і прохолоду, не видко було того веселого руху як звичайно. Прекрасна мурава, що звичайно зеленїє ся через цїлий рік, була так спалена, що аж почорнїла, груба верства пороху вкривала листє старих величавих дерев; навіть дикі зьвірята, що в парку Річмонд бігають собі свобідно, не лякали ся тих немпогих людий, що до них наближали ся, і були так само апатичні як і люди.

Тужливо споглядало все до неба, на котрім не видко було ні найменшої хмарки, лиш одностайну синю краску, — велика рідкість в Льондонї, повнім диму з вугля.

(Дальше буде).

того небезпечність зменшила ся, удав ся П. Намістник до села Підпечар, котре найбільше потерпіло від повени. Село представляло вид дійстно сумний, бо було в хвили приїзду П. Намістника в двох третих частях залите водою, а мешканцї залитих хат охоронили ся на поди домів і там ждали ратунку і помочи. Той ратунок був о стілько тяжкий, що в цїлім селї не було лодок, а одна, котра була, затонула попереднього дня, коли їхали на нїй концепіст Намістництва Свитальский з війтом, котрі й попадали до води, але щасливо виратували ся. П. Намістник зарядив доставлене і розвіз хлїба для навіщених повению і поручив, аби безпроволочно спроваджено з Галича велике човно для перевоженя людий з затоплених хат в безпечне місце. В полудне п. Намістник повернув до Львова.

— **Начальний директор гал. почт і телеґрафів** п. П. Сеферович певернув з інспекцийної подорожи і обняв урядоване.

— **Дрібні вісти.** На будову руского театру у Львові зложено в маю с. р. 2306 корон 92 с. Загалом зібрано на ту ціль 179.713 К 53 с. — Вчера в полудне під проводом п. Намістника відбули ся загальні збори краєвого тов. „Червоного хреста“. Збори ухвалили в сїм роцї розпочати будову шпитала „Червоного хреста“ у Львові при ул. Пекарскій.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“** потребує 4 писарів і 2 практикантів. Кандидати мають виказати укінчений 18, а не переступлених 40 лїт житя, добрий стан здоровля і відповідне образоване шкільне або практично набуте, кандидати на практикантів принайменше 6 кляс гімназияльних або реальних. Вимагає ся доброго письма і знаня правописи. Подавати треба на письмі до Дирекциї Товариства (без стемпля) і долучити свої сьвідоцтва або їх відписи, пробу письма і опис житя і дотеперішного заняття.

— **Курс писарский.** одинайцятий з черги, буде відкритий при краєвім Видїлї дня 1 серпня с. р. Ті, що старають ся о принятє, мають до кінця липня с. р. внести подання на руки дотичного Видїлу повітового, де також можна довідати ся о услівях принятя.

— **Льосоване посагів.** Онодї рано відбуло ся в сали ратушевій лосоване трех посагів з фондациї Хилиньского по 770 корон. Посаги виграли: Єлисавета Вітриляківна, Станислава Пендзівска і Станислава Почопткївна.

— **В справі молочарства.** Видїл філїї „Просьвіти“ в Стрию запрошує всїх, що інтересують ся молочарским промислом, на збори, котрі відбудуть ся в пятницю 15 с. м. о год. 11 перед полуднем в сали „Народного Дому“. Предметом нарад буде принятє статута Союза молочарского та управильнене взаїмних зобовязань між союзом а молочарскими спілками.

— **Обмеження іміґрациї.** Дня 23-го мая сенат Сполучених Держав ухвалив новий закон іміґрацийний. Після того закона кождий іміґрант буде мусів платити не 1, як було доси, а 5 долярів податку. Гроші ті дораховують перевозові товариства до цїни за корабельну карту. Кромі того закон забороняє вступ до Сполучених Держав всїм, що мають висше 15 лїт, а не уміють читати в якій небудь мові. Іміґрантови будуть давати читати в Кастельґарді конституцию Сполучених Держав в мові, в якій сам захоче, а коли не вуміє читати, завернуть до краю. Іміґранти, що живуть вже в Америцї, можуть спровадити своїх дїтий понизше 18 лїт, жінку, родичів і дїдів над 50-лїтних, хочби ті і не уміли читати.

— **Школа против алькоголю.** Берлиньска шкільна управа розпорядила, щоби розпочати борбу з алькоголїзмом таки в школї. В Берлинї є така установа, що дїтий при вписуваню до школи оглядає шкільний лїкар. При тїй нагодї передає він матерям дїтий памяткову публїкацию, в якій подає ся склад всїляких алькоголїчних напитків, обговорює ся шкідливі наслїдки уживаня тих напитків і недуги, які заходять людий в пізнїйшім віцї в наслїдок уживаня алькоголю. Вказує ся також на те, що тїло алькоголїка менше відпорне на зараженє та що алькоголїки легко підлягають душевним недугам а при тім допускають ся дуже легко всїляких злочинів. Родичам виказує ся в тім виданю мала поживна стійність алькоголїчних напитків в порівнаню із иншою їдою, а при тім завзиває ся їх, щоби замість алькоголїчних напитків давали їм радше молока, какао, овочів і води з цукром. На кінци звертає ся увагу родичів на лихі наслїдки, які ведуть за собою недїльні прогульки, що кінчать ся питем пива і остерігає ся також родичів, щоби дїти нїколи не лягали пізно спати.

— **Кровава суперечка ізза календаря.** В місцевости Гурлей в Арканзас (Сполучені Держави) підчас Зелених Сьвят посперечали ся при пиятицї живучі там православні Греки з католиками о те, котрий календар лїпший — юлияньский, після котрого сьвяткують православні, чи григорияньский, котрого держать ся римокатолики. Із суперечки прийшло до бійки. Загонисті Греки почали стріляти з револьверів і скінчило ся на тім, що 10 противників було на місци убитих, а богато поранених.

† **Померли:** о. Йосиф Смолиньский, греко-кат. парох в Глубокім, богородчаньского повіта, дня 19 мая, в 58-ім роцї житя а 34-ім сьвященьства; — о. Григорий Коблош, парох в Тарнаві, добромильского деканата, перемиської епархії, дня 10 с. м., в 84-ім роцї житя, а 55-ім сьвященьства. — Цинтилїя з Лежогубских Єгисловска, вдова по сьвященику, дня 10 с. м. в 52 ім роцї житя.

— **Товариство „Просьвіта“** подає до відома Сьвітлим шкільним Радам, і Впов. сьвященикам, катехитам, учителям і родичам, що при зближаючих ся іспитах в народних школах можна купити книжки накладу товариства, гарно переплетені, призволені краєвою Радою шкільною на нагороди для учеників, в канцеляриї товариства, Ринок ч. 10, або в книгарні Наукового Тов-а ім. Шевченка у Львові, Театральна улиця, ч. 1, по слїдуючій цїні:

Фінляндия і Сахара 44 с. — Жите св. о. Николая 40 с. — Пасїка 70 с. — Про лучбу ґрунтів або комасацию 80 с. — Спартак, провідник римских ґлядіяторів 90 с. — Гетманьскі свати 50 с. — На послухане до Відня 40 с. — Оферма 40 с. — Від чого вмерла Меланя 40 с. — В глухім куті 40 с. — Сотні роковини народного письменьства Руси-України 52 с. — Дещо про молоко 40 с. — Фармазони і поезиї Ю. Федьковича 60 с. — Горить 60 с. — Як чоловік боре ся з природою 90 с. — Під морскими хвилями 40 с. — Кілька рад і пересторог для хлїборобів 45 с. — Про обірник і иньші навози 60 с. — Істория України-Руси (з образками) 30 с. — Молитвенник народний в звичайній оправі 60 с. — Молитвенник народний в лучшій оправі 80 с. — Велик. молитвенник „Хвалите Господа з небес“ в оправі полотняній з футералом 1·80 с. — Великий молитвенник в оправі шкіряній з футералом 2·40 с.

Телеґрами.

Відень 12 червня. На відбутих вчера шести зборах запротестували социяльно-демократичні робітники віденьскі против проволїканя реформи виборчої і заповіли, що устроять 3-дневий страйк масовий яко ґенеральну пробу страйку в цїлій Австриї.

Будапешт 12 червня. „Pest. Lloyd“, обговорюючи поясненя ґр. Голуховского, каже, що з помежи мінїстрів справ заграничних наймение ґр. Голуховскому можна позавидувати єго становища. Треба однак то признати, що помимо безнастанних внутрішних криз він умів удержати союзи і повагу монархії на вні та стеречи інтересів монархії.

Полтава 12 червня. (П. А.). Шеф дивізиї переслухав вояків полку Єлец і прирік увзглядити їх жаданя що до поліпшеня харчу. Зворохоблений полк вернув відтак, співаючи при голосї музики, назад до касарнї.

Білград 12 червня. З Софії доносять, що кн. Фердинанд болгарский вибере ся в подорож за границю і мабуть приїде також до Білграду де з'їде ся з королем Петром.

Мадрид 12 червня. Льокай двірский зранений підчас замаху, помер.

Вильно 12 червня. За участь в почтово-телеґрафічнім страйку віддано під суд 43 урядників.

Варшава 12 червня. В Седлцях зранено тяжко вистрілами з револьверів бурмістра міста Мировича, начальника ґуберніяльної канцеляриї Хвощенка і секретаря поліцмайстра Муровского. Виновники втекли. Мирович помер, Хвощенко лежить умираючий в шпитали а Муровский лїчить ся дома.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).